

גידול בתקציב המועצה בדרום השרון לשנת 2025

מאת: יעל רטנר ועדנה פיינר – מושב ירקונה

אושר תקציב המועצה לשנת 2025. התקציב השוטף עומד על 425.6 מיליון ₪ וזהו גידול של כ-3.2 מיליון ₪ לעומת 2024. נתח התקציב הגדול ביותר מופנה למערכת החינוך. בצל המלחמה יגדל באופן משמעותי גם תקציב הביטחון. עמותת תפוח"ח (תרבות, פנאי, ותיקים חינוך וספורט) תמשיך גם השנה להרחיב את פעילותה לטובת התושבים. ניתן לעיין בתקציב באתר המועצה.

האביב בעתה, וחג הפסח שאגיל אסל
ואזכיר לך את ארץ החירות
הנאות והפירות.

השנה, חג הפסח ובשמו חג החירות מקבל משמעות עמוקה יותר, כשאנחנו חושבים על חירותו של אדם. ליבנו ותפילותינו עם החטופים שעדיין לא שבו לביתם. החזרה של חלקם מעוררת תקווה ואני מאחלת ומייחלת שיהיה זה החג בו נשמע את הבשורות המשמחות, ונראה את כולם שבים לביתם ולחיק משפחותיהם.

בהגדה כתוב "בכל דור ודור חייב האדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים". היום, אנו חיים וזוכרים את מה שאירע לנו בשבעה באקטובר. חיילים רבים, מילואימניקים ואנשי כוחות הביטחון פרושים ברחבי המדינה ושומרים בימים אלו על ביטחוננו ועצמאותנו. עם כל מה שעברנו בתקופה האחרונה, כולנו בתקווה שאנו בדרכנו לצאת מהמצרים הפרטית שלנו אל חירות אמיתית ושנזכה לימים שקטים יותר בהם כל בנינו ובנותינו יחזרו לביתם בשלום, בריאים ושלמים.

זו הזדמנות נהדרת לעצור ולהוקיר אתכם – חברי הקהילה הוותיקה שלנו, דור המייסדים, המושאים זיכרונות יקרי ערך של רגעי כאב ושמחה, קושי וניצחון, הייתם ומתרתם עמוד תווך חשוב בקהילה.

אתם, ביכולתכם להמשיך ולהיות חלק פעיל בקהילה, להוות עוגן עבור הדור הצעיר ולתרום מהניסיון הרב שצברתם, מהווים מקור השראה עבורנו ומורים לנו – כיצד לעמוד מול אתגרים בנחישות, חוסן ותחמה, כיצד לא להפסיק להאמין, איך לשמור על תקווה, איך להתחיל מחדש, ואיך להחיות את הערכים של חירות ואחוה.

אני מאחלת לכם שחג האביב הזה יביא עימו פריחה וצמיחה לכל אחד ואחת מכם. מחזקת באופטימיות ובתקווה לימים של התחדשות. הלואי וצליח לסלק את כל הטפל והחמץ מאיתנו. נתעסק בעיקר, בנתינה, בהתנדבות, בקשר-והגדת הבין-דורי ובעשייה מלאה משמעות שתביא לאיכות ואריכות חיים אליה נפעל ונשאף כל צוות אגף הוותיקים.

אאחל לכם ולמשפחותיכם חג מלא בבריאות והנאה מרגעים מרגשים של משפחתיות וקהילה חזקה ומלוכדת.

בברכה,

גלי זמיר, מנהלת אגף הוותיקים

מועצה אזורית דרום השרון

וותיקות וותיקי דרום השרון, חברים יקרים,

חג הפסח הוא חג של התחדשות, של יציאה לחירות, של תקווה לעתיד טוב יותר.

גם השנה, אנו מגיעים אליו עם לב כבד אך גם עם רוח נחושה, מלאת אמונה בכוחנו כקהילה חזקה ומלוכדת.

דווקא בזמנים מאתגרים אלו, אתם – דור המייסדים, עמודי התווך של היישובים שלנו, מהווים עבורנו מקור השראה. מסע החיים שלכם, הניסיון, הערבות ההדדית שאתם פועלים לאורה, הערכים עליהם חונכתם אותנו ואת דור העתיד – כל אלה מחזקים אותנו ומעניקים לנו עוצמה.

אני רוצה להודות לכם על המעורבות שלכם, על הנתינה, על הלב הרחב שאתם פורשים בפני כולנו. בזכותכם, ערכי הסולידריות, האחדות והאהבה למקום שבו אנו חיים, נשמרים וממשיכים להיות נר לרגלנו, גם בימים של חוסר וודאות.

מי ייתן והתקופה הקרובה תביא עמה בשורות טובות, ביטחון וחיים שלווים.

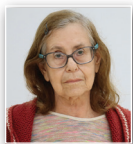
שנדע ימים של צמיחה, חירות ושמחה ושנמשיך יחד, צעירים ומבוגרים, לבנות כאן עתיד טוב יותר לכולנו.

חג פסח שמח לכם ולמשפחותיכם,

שלכם,

אושרת גני גונן

ראש המועצה

מהפכת הדיגיטל ממשיכה

משרד החקלאות וביטחון המזון ומערך הדיגיטל הלאומי משיקים שירות התראות חדש- מעתה תוכלו לקבל תזכורות ישירות לנייד ולמייל שמועד חיסון הכלבת הגיע. משרד החקלאות קובע שהחיסון לכלבת ינתן אחת לשנתיים במקום אחת לשנה כנהוג היום.

השירות, זמין כבר היום באזור האישי לפי המידע המצוי במאגר הכלבים הממשלתי. ההתראות יתקבלו באמצעות הודעות SMS או דאר אלקטרוני. הרישום לשירות מתבצע באופן פשוט דרך האזור האישי הממשלתי, כאשר המשתמש יכול לבחור את אופן קבלת ההתראות המועדף עליו.

תיקון 155 לחוק התכנון והבניה עוצרים את התכנית להקמת מסוף אגרגטים (להובלת חצץ וחול מהנגב למרכז הארץ) בשטחי המועצה

נציגי המועצה השתתפו בדיון מיוחד בוועדת המשנה לנושאים תכנוניים של המועצה לתכנון ולבניה שעסק בחמש החלופות שהציגו המתכננים למסוף, מהן 2 בשטחי המועצה (חלופות "חגור" ו"אייל"). אנו מתנגדים נמרצות למיקום 2 החלופות בשטחי המועצה. ישנה חלופה מוסכמת ע"י המשרד להגנת הסביבה והחברה להגנת הטבע למיקומו של המסוף בצמוד לקריית שדה התעופה.

חוק ומשפט

הוגשה עתירה לבג"ץ ע"י האיחוד החקלאי ותנועת המושבים לפיה, מועד אומדן ערך הקרקע הוא מועד העסקה ולא מועד מתן שומת ערך הקרקע ע"י השמאי מטעם רמ"י.

חוזר 6/25 (קיבוצים, היטל השבחה); הליך שיוך דירות לרישום בתיק על שם חברי הקיבוץ: אינו אירוע להיטל השבחה. פסק דין חדש של בית המשפט העליון בנושא חבות היטל השבחה בקיבוצים קובע, כי עצם שיוך זכויות מקרקעין לחברים, לא מהווה מימוש של זכות מקרקעין לצורך תביעה של הועדה המקומית לתשלום היטל השבחה. פסק דין זה אינו מתייחס לסוגיה של "מימוש חלקי" במקרה של הוצאת היתרי בניה לפני ביצוע עסקת שיוך דירות עם רמ"י. סביר שהיה עוד התדייניות בנושא.

הצעת החוק להצבת כוורות, האבקה וייצור דבש אושרה בכנסת. מדובר בחוק שמחזק את החקלאות ויאפשר ניהול מסודר ואחראי של תחום האבקה. יסייע לחקלאים ולמגדלי הדבורים.

חוק תיקון מועצת הלול להארכת התכנון בענף ההטלה ל-2050, הועבר בקריאה טרומית בכנסת. הארכת התכנון תאפשר אופק כלכלי ללולנים בעיקר במושבים הסמוכים לגבול הלבנון.

שירות חדש יאפשר להגיש בקשה מקוונת להיתר בניה מרמ"י

לראשונה הוגדרו לוחיות זמנים קצובים לבחינת הבקשה ותשובה סופית של רמ"י, התשובה תימסר למבקש דרך האזור האישי. בשלב הראשון ייערך פיילוט לנכסים במרחב דרום ובהמשך בכל הארץ.

תכנית להכשרת מתנדבים.ות עם וותיקים.ות

מוזמנים למפגש חשיפה
שיתקיים 19.3.25 בשעה 09:45
במועדון הוותיקים בכפר סירקין

לתכנית הכשרת מתנדבים (בכל גיל) שמטרתה הקניית כלים ומיומנויות להתנדבות עם וותיקים בבתים. התכנית מיועדת לתושבים שחפצים בהתנדבות מעשירה ומרגשת, בשייכות לקבוצה איכותית ובליווי מקצועי לאורך השנה. **משך התוכנית- 3 מפגשים**

← נציג את התכנית
← נציג את אתגרי הוותיקים בבתים בגיל השלישי
← נקיים הרצאה של נורית שער בנושא:
חשיבות המפגש הבין אישי בגיל השלישי

מצפים לכם!

לאישור השתתפות 050-6950491

לזכרם.

מאת: יעל רטנר ועדנה פיינר – מושב ירקונה

- מאי נעים ז"ל, ממושב גן חיים נרצחה במסיבת ה"נובה", בת 24 במוותה.
 - מתן מרדכי ליאור ז"ל, ממושב שדי חמד נרצח ב"נובה", בן 35 שנים בהרצחו.
 - סגן יובל יופה ז"ל, בן מושב צופית, נהרג באזור כיסופים, בן 19 בנופלו.
 - סא"ל מידן ישראל ז"ל, ממושב ירחיב נהרג בעת מילוי תפקידו, בן 35 שנים בנופלו.
 - סמל רוני אשל ז"ל, מצור יצחק תצפיתנית בבסיס נחל עוז, בת 19 בנופלה.
 - רס"מ [במיל"] עדי שני ז"ל, מצור יצחק נפל בצפון רצועת עזה, בן 39 בנופלו.
 - סמל רני תמיר ז"ל, ממושב גני עם נפל בקרב בעזה, בן 20 בנופלו.
 - רס"ן הוד שרייבמן ז"ל, ממושב צופית נפל בעת מילוי תפקידו בעזה, בן 27 בנופלו.
 - סמ"ר דרור חן ז"ל, ממושב גן חיים, נפל בעת מילוי תפקידו בעזה, בן 20 בנופלו.
 - סמל תמיר ברק ז"ל, מניר אליהו, נפל בכיסופים, בן 19 בנופלו.
- {פרטים נוספים ותמונות הנופלים ניתן לראות באתר המועצה להנצחת חללי מלחמת חרבות ברזל}

קהילת דרום השרון ספגה אבדות קשות, 13 מבניה ובנותיה נרצחו במלחמת "חרבות ברזל".

משפחות הנופלים ביישוביהם מנציחים את זכרם של החללים באופנים שונים: ימי ספורט, פינות ישיבה בקהילה, פינות הנצחה בגן הבית וכדומה. המועצה הקימה לזכר נופלי חרבות ברזל "גן אלונים" מכובד ליד מתחם המועצה. כולנו מתפללים שיהיו אלו הקורבנות האחרונים, ונזכה לשלום שקט שלווה.

יהי זכרם ברוך!

אלו שמות הנופלים:

- סמ"ר עדן אלון לוי ז"ל, מנירית נהרגה בהגנה על בסיס זיקים ב-7.10.2023, בת 19 בנופלה.
- גיא גבריאל לוי ז"ל, ממושב נווה ימין, נרצח במסיבת ה"נובה", בן 24 בנופלו.
- לוטן אביר ז"ל, ממושב גן חיים, נרצח במסיבת ה"נובה", בן 24 בהרצחו.

הסורגות בחורשים

מאת: עדנה פיינר – מושב ירקונה

שש עשרה נשים יצירתיות סורגות בהתנדבות ובטוב טעם כובעים, שמיכות אפודות וצעפים הנשלחים למחלקות פגים בבתי חולים שונים בארץ, למחלקות אונקולוגיות, לנשים בסיכון, לחיילים, לילודות לידה שקטה בבית החולים "הילל יפה".

"נבנתה כאן בחסות הקיבוץ, קבוצה אינטימית של נשים, בתוכה נרקמים גם סיפורים אישיים מרגשים". מאשרות כולן.

הן מספרות כי הן מארגנות פעילויות חברתיות משותפות כגון: ארוחות בוקר במקומות מיוחדים סביב בריכה ואגם בסביבה. ביקור ב"קו'ינטה", מיזם תעסוקתי להעצמת נשים, שהוקם על ידי נשים אומניות סודניות עבור נשים קשות יום הגרות בתל אביב ומחפשות מקלט - מיזם כלכלי בחסות עיריית תל אביב. יש גם לפעמים בוקר של סריגה והאזנה לקריאת פרקים מספר על ידי רינה הספרנית של הישוב נירית.

כך נוצרה בקבוצה אינטימיות יצירה וחווית הביחד.

ליליאנה מספרת – "התוצר מתבטא בכ-1000 פריטים סרוגים ויש לכך דורש, דבר המחמם את הלב." כולן מסכימות שהמפגשים והחברותא שנוצרה מהדקים את הקשר האישי בין כולן, מעין קבוצת תמיכה.

עדנה מחורשים מציינת "כשהצטרפו הסורגות שבאו מחוץ לקיבוץ קיבלו הפגישות אופי חברתי ויצירתי במיוחד". **אביבה** ממתן מספרת לי שהיא מגיעה ומשתתפת בפגישות תמיד, גם אם ידיה כואבות ולו רק בגלל החברה הנעימה.

ואני, שישבתי איתן כשעה קלה הרגשתי בבית... הגעתי לחבורת נשים מלוכדת נעימה ויעילה, חדורת שליחות ואנושיות, כולן בעלות ידי זהב שתורמות מכישרונן ומזמנן למטרה נעלה כל כך.

הגעתי למקום המפגש ב"רמפה" של קיבוץ חורשים. שם יושבות במעגל נשים, סורגות וחולקות חוויות, טועמות מהכיבוד הצנוע שהוכן על ידי שתיים מהמשתתפות. כך הן עושות בכל שבועיים בימי שני, שעתיים של יצירה וחוויה.

קבוצת הסורגות פועלת כבר 5 שנים. האישה שמאחורי גיבוש הקבוצה היא **רינת וויסמן** המועסקת בקיבוץ כרכזת וותיקים ודואגת להם לפעילויות שונות במימון הקיבוץ. המובילות את הקבוצה הן **מרים וליליאנה מחורשים**, אליהן הצטרפו עוד שש חברות מהקיבוץ. הקבוצה קיבלה זריקת עידוד ותנופה עם הצטרפותן של חמש חברות מהישוב מתן, חברה מנירית, וגם מראש העין, מרעננה ומהוד השרון.

האוצרת לא עוזבת

מאת: גיקלין תורג'מן - נירית

אורית לוטרינגר

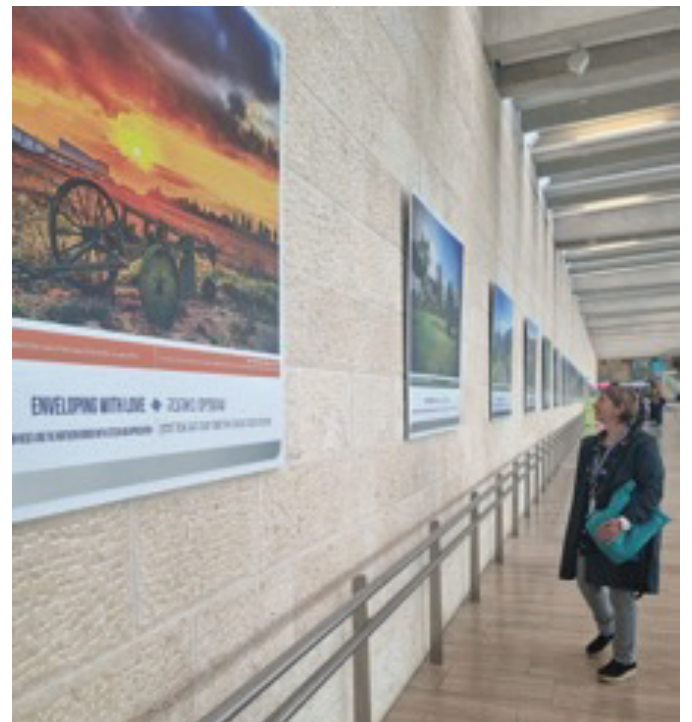

בו יוצגו צילומים מתוך אוספי המוזיאון. כמו כן, אצרה ועיצבה במהלך השנים, מאות תערוכות בגלריות פרטיות ועירוניות ברחבי הארץ, תערוכות עבור קהל עיוורים וכבדי ראייה בשיתוף עיריית תל אביב. במהלך השנים, עבדה על תערוכות של אמנים ישראלים מהשורה הראשונה, כגון משה גרשוני ומנשה קדישמן. אורית נולדה בירושלים למשפחה של אומנים, המתפרנסים מכישרונם. אביה היה צייר ופסל, אחיה ואחותה בעליהשכלה אומנותית רחבה ועוסקים באומנות, במדינות שונות. היא הייתה חשופה לאומנות מגיל צעיר. כשבגרה, למדה במדרשה לאומנות ברמת השרון, שם התמחתה בצילום ובהדפסים. כמו כן למדה מוזיאולוגיה, ארכיטקטורה ועיצוב פנים, במכללה למנהל.

בתחילת דרכה היא כתבה, במקומון של ידיעות אחרונות, ביקורת על תערוכות אומנות, על משחקי קופסה ומשחקי מחשב, כמו כן היה לה מדור שעסק באדריכלות ועיצוב, במגזינים מקצועיים כגון "בניין ודיוור" "הורים וילדים" ו"מכירה פומבית". אורית עסקה בכתיבה מקצועית, במשך שלושים שנה. היא כתבה מאמרים תחקיריים על אומנים שונים. כתבה טקסטים, וערכה ספרי אומן וקטלוגים רבים. במקביל, החלה לאצור תערוכות אומנות, תחילה "בבית תרבות לצעירים" בכפר סבא ובגלריה "על האגם" ברעננה. בעבר, לימדה אומנות בסטודיו שהקימה במושב "גבעת ח"ן". כיום היא חברה בוועדת קבלה של אומנים לתערוכות, בעיריית כפר סבא. בנוסף לעיסוקה האינטנסיבי באומנות, היא כיהנה כיושבת ראש הוועד המקומי של מושב "גבעת ח"ן" במשך תשע שנים רצופות, בהן יזמה פרויקטים לקידום המושב.

אורית מציינת שישנם שני סוגים של תערוכות: תערוכות בנושאים היסטוריים, כגון התפתחות התחבורה בארץ, תיעודים היסטוריים וגם אומנות. כמו כן, יש תערוכות אומנות אישיות או קבוצתיות, ותערוכות תחת נושא נבחר. אורית מתארת את התהליך, של אוצרות התערוכות במועצה. זה מתחיל בפניה של האומן, לאחר מכן, בפגישה אישית ובחינה של היצירות. כאשר התערוכה היא בעקבות נושא מסוים, בוחרים את הנושא, ועבודות הקשורות אליו. לעיתים כאשר יש ניסיון לבנות קו שייתן אלמנט של היגד על נושא, קורץ שיאפשר לצופה נגישות, ליצירות ותערוכה. כאשר האומן לא החלטי לגבי הנושא, אורית מפתחת יחד אתו את הנושא, ולעיתים הוא יוצר עבודות, עבור התערוכה עצמה. כאוצרת, היא אינה עוסקת במכירות ובתמחור העבודות, שכן רוב התערוכות שהיא עוסקת בהם, מוצגות בגלריות ציבוריות עירוניות, ללא מטרות רווח. במהלך השנה מוקמות בדרך כלל במועצה, חמש תערוכות

אורית לוטרינגר, היא האוצרת העומדת מאחורי תערוכות האומנות, המוצגות במועצה מזה מספר שנים. התערוכות מתחלפות אחת לחודש. לעיתים, מוצגת בתערוכה בהן עבודתו של אומן אחד ולעיתים, זו תערוכה קבוצתית בנושאים שונים. פגשתי אותה מספר פעמים, כאשר נשאה דברים, באירועי פתיחה של תערוכות שונות בהן נכחתי. דיבורה הצנוע העדין והישר, לא רמז על רוחב היריעה, של השכלתה ופועלה בתחום האומנות.

כאשר נפגשתי אתה, הייתי מופתעת מההיקף הגדול של עבודתה, המתפרשת על פני מקומות שונים בארץ. היא עוסקת בנושאים מגוונים ויש לה נגיעה בתכנון ועיצוב פרויקטים שונים, בסדר גודל מעורר התפעלות. היא עובדת מול גופים שונים כגון עיריות, סינימטק תל אביב, תנועת המושבים, ובית האומנים בתל אביב. לאחרונה היא אוצרת ומייעצת אומנותית ועיצובית, בתערוכות בטרמינל שלוש בנתב"ג. היא אצרה את התערוכות המוצגות, במסדרון המחבר בין אולם בדיקת הדרכונים לדייט פרי. תערוכה של צילומים גדולים שנושאה "עוטפים באהבה את תושבי הנגב המערבי והגבול הצפוני" (2024-2025) היא פרי עבודתה. כמו כן, עיצבה מטוסי מתכת, התלויים מהתקרה במתחם האוכל בנתב"ג, תכננה ועיצבה אנדרטה לנופלי רשות שדות התעופה. בימים אלה, היא עוסקת באוצרות של תחנות הרכבת הקלה בתל אביב, זהו פרויקט עם מוזיאון ישראל,

המשך בעמוד 7

החירות לבחור

לחזור הביתה, להשתקע במרכז או לרדת מהארץ

מאת: נורית שטרנברג – שדה ורבורג

7 באוקטובר 2024 הינו תאריך שייזכר לעד. המלחמה שפרצה בעקבות אירועי אוקטובר הטראומטיים התרחבה גם לצפון הארץ. השפעותיה ניכרות היטב בכל תחומי החיים ובכל ארצות המזרח התיכון.

רבים מתושבי הדרום והצפון פונו מבתיהם לבתי מלון וחלקם בחרו להתפנות ולהשתלב בקהילות ביישובים ובערים. גם ביישובי דרום השרון, נקלטו משפחות רבות שזכו לתשומת לב המועצה והתושבים המקומיים. הילדים שובצו במסגרות החינוכיות ובפעילויות הנוער, המבוגרים הוזמנו להשתתף בפעילות המקומית, נאספו עבורם חפצי בית וצעצועים על פי צרכיהם, נעזרו בבישולים ביתיים וכד'. נכון לקיץ 2024 היו כ-143,000 מפונים מבתיהם. זו למעשה פליטות זמנית לכל דבר. הנתונים העדכניים מורים על כך שחלק מהמפונים מגלים קשיים בשהייה ממושכת בבתי מלון, בשהייה בבתי זרים. חלקם חוזרים לבתיהם גם כשלא סר עדיין הסיכון הביטחוני. ברבים מאזורי הפינוי אין עדיין תנאים לחזרת התושבים למרות שהממשלה מאיצה בהם לחזור בחודש מרץ; קיים חוסר בתשתיות חינוך ומקורות פרנסה שנכחדו.

נתמקד בשלוש משפחות, שתיים מהצפון ואחת מהדרום המתמודדות עם התלבטות גורלית, כשחירות הבחירה בידיהם: הנחזור למקומנו הקודם אליו הורגלנו ואותו אהבנו? האם נתבסס במקום המפלט החדש שבו טעמנו חיים שונים ואפשרויות חדשות? או שאולי תרמנו מספיק למדינתנו ואיננו מוכנים יותר לשלם את מחיר המתח המתמיד, המלחמות התכופות, השלטון המושחת המבזה את אזרחיו והמצב הכלכלי?

אסתר ועקנין גדלה במושב דישון, בין קריית-שמונה לצפת. מתגוררת מזה 10 שנים בקריית שמונה שם ילדה את שני ילדיה והקימה עסק פרטי. היא עוסקת בנדל"ן וייעוץ בנושא משכנתאות. אוהבת אנשים ואתגרים.

"אנחנו במצב של אי וודאות. העסק היה רדום למדי נוכח המצב בצפון. בן זוגי, עמיחי, גויס והגיע הביתה אחת לשבועיים. הגענו לניר אליהו באמצעות רשתות חברתיות. עדי בורץ, קבלה אותנו ואנשי הקיבוץ תרמו להרגשתנו הטובה".

הילדים נקלטו במסגרת החינוך הקיבוצי ולפני כחודש ילדה את בנה השלישי. בעלה נוסע מידי יום לקריית שמונה שם

הוא אחראי על תחזוקת בית ספר. "אני מודה בכל יום על הטוב שנפל בחלקנו. קיום חדר האוכל הוא אחד היתרונות. אנשים טובים. אני מעריכה את מזלנו הטוב. בפסח ערכנו את חג המימונה עבור הקיבוצניקים. הם הנותנים ללא תמורה מעומק הלב".

כשאסתר נשאלת מה תוכניותיהם היא עונה ללא היסוס "אנחנו אוהבים את ניר אליהו אך מאד קשורים לצפון ולנופיו. ברגע שיתאפשר, נחזור צפונה ואנו מקווים להתמקם בהרחבה של מושב דישון".

המשך בעמוד 11

חג הפסח חג לדורות

מאת: לאה טל – כפר מלל

חג הפסח הוא אחד החגים הנחגג במשך דורות והמחובר לרוב היהודים. החג מתחיל באמצע חודש ניסן כאשר הירח במלואו ומאיר אור ואורה בשמחה אחרונה ותקווה.

שמות החג ומשמעותם

חג הפסח מתחיל בי"ד בחודש ניסן בערב ונמשך שבעה ימים. היום הראשון והשביעי הם ימי חג והימים ביניהם ימי חול המועד. השם פסח נגזר ממכת בכורות על אשר פסח על בתי בני ישראל.

חג האביב: חג אשר חל בעונת האביב עם ניחוח הלבנון והתחדשות בטבע ויציאת עם ישראל מעבדות לחרות. זהו סימן טוב ומסר לאדם להתחדש באופטימיות.

חג המצות: המצה מסמלת את השעבוד בגלות מצרים ואת לחם העוני, אשר אכלו אבותינו שם ובעוד גלויות. במצה הדקה אשר לא תפחה יש גם רמז ערכי להיות צנוע וענו.

חג החרות: שם המבטא את גאולת ישראל כעם אשר יצא מעבדות לחרות ומנחיל מסר ערכי: מצוות מתן עזרה לנזקק ולנצרך; צדקה לעני ולאלמנה ויחס לעובד זר או גר.

חג הפסח בסימן חרות והגדה לדורות, נותן לנו השראה להגיד להידבר. ונאחל שנזכה במהרה בימינו להחזרת החטופים בשלום. כך נגשים מצוות פדיון שבויים: ושבנו בנים לגבולם... בענווה וגם בגאווה נזכור שאנו חיים יחד במולדת, בערבות הדדית בקשב לב כאחים ואנו זוכים כאשר את השברים מאחים.

חסעה של הגדת סרייבו

מאת: אשר הרשקוביץ – צור יצחק

הגדה של פסח היא קובץ מדרשים, מזמורים, דברי חז"ל, תפילות ופיוטים העוסקים בהיסטוריה הרחוקה של עם ישראל. בכל בית יהודי מצוייה הגדה שנועדה להיקרא בליל הסדר כדי לקיים את מצוות סיפור יציאת מצרים. על הגדה אחת מיני רבות, הגדת סרייבו, בסקירה כאן.

כולל הגדת סרייבו, היו בסיכון גדול להחרמה או הרס. הספרן הראשי של המוזיאון, דרוויש קורקוט, סיכן את חייו כדי להצילה. הוא החביא את כתב היד במסגד, והעביר אותו כספר רגיל. מעשה אומץ זה שמר על ההגדה מהביזה הנאצית.

מלחמת בוסניה והמשך הישרדות

במהלך מלחמת בוסניה (1992-1995), סרייבו הייתה במצור. למוזיאון הלאומי, שבו אוחסנה ההגדה, נגרם נזק כבד, והיה חשש שמא כתב היד אבד. עם זאת, הוא שרד, שכן צוות המוזיאון נקט באמצעים יוצאי דופן כדי להגן עליו.

מורשת מודרנית

כיום, הגדת סרייבו שוכנת במוזיאון הלאומי של בוסניה והרצגובינה, שם היא נחשבת לסמל של חוסן תרבותי ודו-קיום. רק לעתים רחוקות היא מוצגת בפומבי בשל שבריריותו, אך היא נותרת עדות להיסטוריה, לאמנות והישרדות היהודית. מסעה של הגדת סרייבו מקביל להיסטוריה הרחבה יותר של העם היהודי - התמדה באמצעות גלות, רדיפות ותהפוכות המלחמה. שימורה חייב הרבה אומץ של אנשים מרקע מגוון שהכירו בערכה התרבותי וההיסטורי.

ההגדה של סרייבו נוצרה בספרד של המאה ה-14, באזור קטלוניה, במהלך תור הזהב של החיים היהודיים תחת שלטון מוסלמי ומאוחר יותר שלטון נוצרי. זהו כתב יד מאויר, כתוב ביד על קלף, וכולל איורים מרהיבים המשלבים סגנונות אמנותיים יהודיים, נוצריים ואסלאמיים. אלה כוללים סצנות מקראיות, תיאורים של סיפור יציאת מצרים ועיטורים מורכבים. השילוב של אמנות ספרדית מימי הביניים עם השפעות גותיות ואסלאמיות מייחד אותה מהגדות אחרות. יש בה איורים בני עמוד שלם, שלא היו שכיחים בהגדות המסורתיות. זה מייצג גשר תרבותי, המשקף את הדו-קיום של מסורות דתיות ואמנותיות שונות בספרד של ימי הביניים.

גלות ומסע

לאחר גירוש היהודים מספרד ב-1492, ליוותה ההגדה משפחה יהודית שנמלטה מרדיפות. בסופו של דבר היא צצה באיטליה, שם צונזרה על ידי הכנסייה הקתולית. פתק מהאינקוויזיציה, שנכתב בשוליים, הכריז על הספר נקי מכפירה, מה שאפשר לו לשרוד את תקופת הבדיקה הזו. עד המאה ה-17 או ה-18 עשתה ההגדה את דרכה לסרייבו, בירת בוסניה והרצגובינה. זה הפך להיות ירושה אהובה של הקהילה היהודית שם. בשנת 1894 מכרה אותו הקהילה למוזיאון הלאומי של בוסניה והרצגובינה, שם הוא הוכר כחפץ שלא יסולא בפז.

הישרדות במהלך מלחמת העולם השנייה

כאשר הנאצים פלשו ליוגוסלביה ב-1941, חפצים יהודיים,

המשך מעמוד 5 - האוצרת לא עוצרת

נושא ושבע תערוכות יחיד. לאורית יש רשימת אומנים חברי המועצה. אומן שמבקש להציג את עבודותיו, מוזמן ליצור איתה קשר ישיר. היא מציינת שתערוכה קבוצתית, יותר מאתגרת, ותערוכה אישית יותר מרגשת.

היא מדגישה בדבריה, שהתערוכות במועצה, חשובות מאד לקהילה. הדבר מחזק את הקשר עם חברי הקהילה, המפוזרים בישובים שונים ומעניק לקהל חוויה מהנה, של מפגש עם אומנות. היא מוקירה את מדיניות המועצה, שהשכילה לתת במה מכובדת ליוצרים, דבר המחזק ומדגיש את הגישה החיובית, המעודדת תרבות יצירה אצל אומנים רבים תושבי המועצה. כמו כן ציינה בדבריה, שהתערוכות במועצה, אינן נופלות ברמתן מתערוכות מקצועיות אחרות, ברחבי הארץ. לאור ניסיונה רב השנים, השכלתה הרחבה ופועלה בתערוכות שונות ומגוונות, זו אמירה מחזקת ומעודדת אודות האומנים, חברי המועצה.

ההיסטוריון של שדה ורבורג

מאת: רחל הראל – שדה ורבורג

בעודי מראיינת את אורי התחוויר לי שנקבע לו צילום תוך כדי סיפור על אוטו ורבורג והקשר שלו למושב שלנו. יוזמה ברוכה שתהפוך למסורת ביוזמתה של דפנה דה לאון, חברת המושב וחברת המליאה במועצה מטעם המושב.

הנושא יהפוך למסורת לקראת ט"ו בשבט, ותוצג תרומתו של פרופ' ורבורג בהבאת האבוקדו לראשונה לארץ, וענפים בחקלאות. בהיותו פרופ' לבוטניקה ואדם עם קשרים חובקי עולם הוא תרם תרומה רבה למדינה ולשדה ורבורג.

אורי, איש נעים סבר, מאד מצטנע על חלקו בעשייה. עד היום הוא ממשיך ומראיין את ותיקי המושב ובסוף מתייך במדור משפחות בכפר.

בחיי הפרטיים, על אף שחש בסימני הגיל, הוא עדיין מתעסק בחקלאות, בעיקר במטעים, כותב להנאתו מקאמות, עוסק בתרגום שירה מגרמנית. איש עדין וצנוע, רב פעלים.

לכל קוראינו,
לתושבי דרום השרון

מאחלים לכם חג פסח כשר ורגוע,

ימי אביב פורחים

וחזרה לשגרה,

שלום וביטחון

חברי מערכת "כיוון חדש"

למפגש עם אורי שחם קדמו פעולות ריכוך, תחילה דרך גילי אשתו המקסימה שאיחלה לי "בהצלחה", כי מי כמוה ידעה כמה בעלה הוא אגוז קשה לפיצוח. אח"כ טלפון מכין בו הפעלתי את כישורי, למפגש.

את אורי פגשתי בארכיון שדה ורבורג כשהוא ספון על המקלדת ועוסק במלאכת התיעוד, בה הוא עוסק בהתנדבות מזה 16 שנה, בשקדנות ונאמנות.

אורי הגיע לשדה ורבורג בשנת 1946. כאן גדל ובבגרותו החל דרכו בחקלאות, במטעים, גידול אספרגוס ועוד. עם הזמן הבין שכדי להתפרנס חייבת להיות עוד הכנסה, דבר שהביא אותו לשילוב של חקלאות והכשרה למורי דרך.

את מלאכת ההדרכה בחו"ל עשה באנגלית ובגרמנית, ובשנים אלה הדריך נוצרים ואוונגליסטים מארה"ב וגרמניה. "בגרמניה רצו שנוער גרמני ממפלגת ה-SPD יחוו את ישראל של אחרי המלחמה. ממשלת גרמניה דאגה לעשות תיקון באמצעות בני הנוער, דבר שנמשך שנים".

הקשרים שיצר אורי בגרמניה אפשרו במשך השנים שיתופי פעולה מוסיקליים עם בתי ספר למוסיקה, הנמשכים עד היום. הוא הביא את המוסיקה היהודית לנוער הגרמני, מוסיקה שכבשה את ליבם של מוסיקאים צעירים שם.

בשנת 2008 החל בהתנדבותו בארכיון של שדה ורבורג. מאז ניתן תמיד לראות את אורי בכל האירועים חבוי באיזו פינה, מצלם ומתעד את רוב האירועים בכפר, בצנעה רבה וללא שום כותרות. מאוחר יותר יכנס לארכיון יערוך ויטייג את תוצאות הצילומים, דבר שיישמר בצבע ובאותנטיות את המתרחש באירועים בכפר.

לרוב עוסק אורי, בשל בקיאותו בשפה הגרמנית, בתרגום כתבים ומסמכים אודות אוטו ורבורג, שעל שמו נקרא המושב, תרגום על פועלו ותיעוד שערך כ-7 שנים.

האם היה דבר מה בתקופת ההתנדבות בארכיון שגרמו לך להתרגשות מיוחדת?

"היה אירוע משמעותי בתקופת טרום הקורונה, פנו אלי כתות ו' של ביה"ס צופית כהכנה ליום הזיכרון. הם הגיעו אלי, באוטובוס של המועצה, מכמה ישובים, חולקו לקבוצות, שם הרצאתי להם על הארכיון וערכו בישוב קהילתי, ועל תיעוד של ההיסטוריה המקומית. הדבר גרם לי סיפוק רב. השקט והעניין הרב שהנוער גילה ועובדה שזה מהווה בעיניהם דבר משמעותי, מעיד על חשיבות המפגש שריגש אותי."

הבזקי זיכרונות מימי מלחמת השחרור והכרזת המדינה

מאת: צביקה ביקל - כפר מלל ועדנה פיינר - מושב ירקונה

חינם באוטובוסים מהדר לכרמל, ובקיצור, שמחה והילולה גדולה.

אני זוכר שבתאריך 15.05.1948 פינו האנגלים את הארץ ואנו נכנסנו למחנות האנגלים ליד "בת-גלים", הכול היה פרוץ ולקחנו מכל הבא ליד."

יגאל ברנדס בן קיבוץ יד מרדכי, יליד 1941 מספר: "במסגרת חזית הדרום במלחמת העצמאות התקיים מבצע של פינוי ילדים ובלתי לוחמים (על פי רוב נשים) מישובים עבריים בחזית, מבצע שנקרא "מבצע תינוק". המשימה הוטלה על חטיבת גבעתי וילדי קיבוץ נגבה פונו אז לגבעת ברנר, הודעה על כך נשלחה באמצעות יונת דואר. ילדי הקיבוצים בארות יצחק ודורות פונו צפונה לגבעת עלייה שביפו."

ד. ת. במקור מתל-אביב, היה כבן 13 בעת הכרזת המדינה. "יצאתי לרקוד ברחובות בכיכר מגן דוד עם חברי מהצופים. למחרת בגן הדסה ראינו אווירון צולל ומטיל פצצות וברחנו משם.

אבי היה מגויס לחי"ש ת"א כמפקד פלוגה. כשהייתי כבן 10 קיבלתי ממנו משימות - להעביר פתקים לפקודיו. אני זוכר שהרחובות הירקון והתבור היו חשוכים והיה די מפחיד לעבור דרכם."

מלכה דיין - ממושב שדה חמד היא בת 103 שנים. "בהיותי אישה נשואה, בגיל 24 אני זוכרת, שבארץ שלטו הבריטים. היו מאורעות קשים ובעיקר זכורה לי ה"שבת השחורה" ביוני 1946. הבריטים ערכו מעצרים בכל רחבי הארץ, דבר שהטיל מורא ופחד על היישוב. אני הייתי חברה ב"פלוגות הפועל" מטעם מפא"י מפלגת השלטון. גרתי אז ברחוב נווה שאנן בתל אביב ומליל ההכרזה על המדינה אני זוכרת בעיקר את הצהלה והשמחה של כל תושבי הסביבה."

אנה חברה במושב נווה ימין. "הגעתי לארץ עם משפחתי כשהייתי בת 15 שנים. גרנו בגבעת הרצל בתל אביב קרוב לאבו כביר, ומאוד קרוב ליפו. העיר היתה מלאה בערבים. הם היוו איום רציני עבורנו, ירו ללא הפסק. ברחנו מביתנו לצפון תל אביב לשבוע, חזרנו כיוון שהיינו חייבים, אני ואימי לעבוד בטקסטיל לפרנסתנו. אני זוכרת שלאחר ליל ההכרזה על המדינה החדשה, השתרר שקט רב באזור העיר."

אורי בלונדר ממושב גני עם - הוא בן המושבה מגדיאל. יליד 1935. עם הכרזת המדינה היתה שמחה גדולה. לפני כן עברנו לגור במושב גני עם. אני נטלתי את דגל המדינה, שמתי על מוט וטיפסתי על העץ הגבוה ביותר של שכני במושב, עליו הצבתי בגאווה את הדגל.

כך מתווספים להם מספר סיפורים אישיים, הבזקי זיכרון קטנטנים, מכל קצווי הארץ מחודש מאי 1948, לכדי תמונה אחת בהירה המשדרת שמחה וגאווה על הקמת המדינה.

חיים בינינו רבים אשר זוכרים בהבזקים או אף ביתר הרחבה מאורעות והתרחשויות רבות מתקופת טרום המדינה ומזמן ומהכרזת העצמאות לישראל.

ננסה להביא כמה וכמה עדויות לכך: "הייתי אז בסוף כיתה א' "התבשרנו" שחברתי נהרגה בהפגזה על התחנה המרכזית" - מספר **צביקה**.

"אני זוכר את אבי חוזר מת"א בשעות אחה"צ המאוחרות כשבגדיו מוכתמים בדם רב. רצתי אליו בבהלה, אבא מה קרה?" והוא סיפר על ההפצה על בתחנה המרכזית ועל אנשים רבים שנפגעו.

הרדיו היה פתוח אז ללא הפסקה ושמענו את הבשורה על הכרזת המדינה. מיד לאחר מכן החלה מלחמת השחרור. הייתי אז בכיתה ב' בכפר מל"ל והמורה להתעמלות, שלמה גורפינקל, נכנס לפתע לכיתה עם משרוקית ותדרך אותנו התלמידים, על ריצה בעת סכנה, לפרדס הסמוך לביה"ס דרך פרצה שהייתה בגדר.

"בביתנו בתל אביב, היה סליק של ההגנה אומרת **נ.ח. (83)**. קיבלתי את הבשורה על הכרזת המדינה בת"א, עיר הולדתי. הייתי בת שש וחצי והורי לקחו אותי לשדרות רוטשילד בו שכן מוזיאון ת"א הישן ובו נתקבצו מנהיגי המדינה, ובראשם דוד בן גוריון, שהכריז קבל עם ועדה על הקמת מדינת ישראל. המוני אנשים התרכזו בסמוך למוזיאון ונפתחו מעגלי רוקדים, שם ובכל רחבי העיר. כילדה נסחפתי למעגל הריקודים יחד עם הורי. הריקודים נמשכו עד שעות הלילה המאוחרות."

"בחיפה, יהודים רבים התגוררו באזור המלחמה", כך מספר שכני **יצחק דויד**. "מאזור העיר התחתית פונו אנשים לקיבוץ אפיקים.

אני זוכר את ההכרזה, את הריקודים ברחובות, ונסיעות

"את חכי לי ואחזור"

הסיפור מאחורי השיר

מאת: איציק שפילמן – כפר מעש

מי לא מכיר את השיר?

את חכי לי ואחזור
אח, חכי היטב.
את חכי לי גם בקדור
מסגריר הלב.

את חכי לעת כפורים,
את חכי בחם,
את חכי עת אחרים
ישתכחו עד תם.

את חכי, חכי ולו –
לא יבוא מכתב,
את חכי אם גם ילאו
המחכים לשוא.

את חכי לי ואחזור
וארור השח
בבטחה גמורה לאמר:
"מת הוא ונשכח".

נאמינו אם נאב
כי אינני חי,
יעצפו כחות לשוא
כל רעי, אחי,

וישיתו כוס יין מר
זכר נשמת.
את חכי, וכוס נמחר
אל נא, אל תשתי.

את חכי לי ואחזור
חי אחרון! חי!
המה ישתאו לאמר:
"נס הוא בודאי".

המה ישתאו הבין
איך תבין נפשם,
כי רק את בכתות
הצלתני שם.

איך נצלתני – זאת נדע
רק אני ואת
כי יותר מכל אדם
לחכות ידעת!

מילים: קונסטנטין סימונוב
לחן: שלמה דרורי
תרגום: 1943 אברהם שלונסקי

קונסטנטין סימונוב, היה סופר, משורר, כתב צבאי ברוסיה. בשנת 1941, הוא הכיר בחורה צעירה, שחקנית תיאטרון והתאהב בה. אבל, היא לא רצתה כל קשר אתו. זה עתה, היא התאלמנה מבעלה שהיה טייס גיבור שנהרג באיטליה. אובדנו של האיש שהיה קרוב אליה, לא נתן לה מנוח ופניות לאהבה חדשה. סימונוב לא ויתר. הוא כתב אוסף שירי אהבה. הוא כתב את "את חכי לי", "איתך ובלעדך" ו"עוד שורה ארוכה של שירי אהבה, כאשר הכתובת היתה אחת... אוסף שירי האהבה התפרסם בעיתונות היומית וכן בספר

שפירסם. הספר הגיע גם לארץ ישראל וזכה לתרגום של אברהם שלונסקי.

בשנת 1921 בווינה, נולד וגדל ילד יהודי ושמו שלמה דויצ'ר. לאחר כיבוש אוסטריה על ידי הגרמנים, שלמה, הבין מהר מאוד בארץ ישראל. בהיותו בן 17, יחד עם קבוצת בני נוער יהודיים, באמצעות סירה, דרך נהרות וימים, הגיעו בדרך קשה לפלסטין. עם תחילת מלחמת העולם השנייה, הוא התגייס לבריגדה היהודית ונשלח לאיטליה. באחד הלילות, בהיותו בתורנות שמירה לילית, הוא לקח לידיו ספר, כדי שברגעי ההפוגה יוכל ללמוד את השפה העברית. הספר הזה, היה התרגום לעברית של אוסף שירי אהבה בתרגומו של אברהם שלונסקי. השיר הראשון בספר, היה: "את חכי לי". המילים הראשונות של השיר מיד חדרו לליבו של שלמה דולצ'ין והיות והיה מוכשר מוזיקלית, הוא חיבר מנגינה לשיר האהבה. השיר היה מאוד קליט ומלא רגש, לכן מיד חדר ללבבות של חבריו ליחידה וכולם שרו את השיר! השיר הפך להיות ההמנון של לוחמי הבריגדה היהודית. בכל הופעה של הלהקה הצבאית של הבריגדה שרו את השיר הזה. השיר תורגם גם לאנגלית ושרו אותו גם חיילים בריטים ואמריקאים.

לקראת סוף המלחמה, ב-1944 היה אירוע נוסף: קצין צבא יהודי בריטי, נכנס לבית הכנסת של רומא כדי להתפלל ביום הכיפורים. כאשר הוא נכנס לחצר, פגש בכניסה, אישה בוכיה. הקצין ברח אותה ושאל באידיש "מדוע את בוכה?". האשה ענתה לו בעצב - "איזה עתיד מחכה לי כאשר את בעלי הרגו הגרמנים, הבן שלי התגייס לצבא ואבד לי איתו הקשר". "מה שם בנך?" שאל הקצין, "שלמה דויצ'ר" - עונה האשה.

הקצין התקשר למפקדים שלו והתחיל חיפוש בכל היחידות. הקצין הזמין את האישה למופע של הלהקה הצבאית של הבריגדה, בעיירה. על הבמה עלה בחור צעיר והתחיל לשיר. היא לא זיהתה את בנה על הבמה! חברי הלהקה אמרו לזמר שהופיע, כי בשורה הראשונה בקהל, יושבת אישה שמחפשת את בנה, וגם היא מהעיר שלו - וינה. רק אז התברר שזאת אמו!

על פי בקשת החברים, שלמה שר שוב את השיר "את חכי לי" והקדיש אותו הפעם לאמו, למרות שזו לא הייתה כוונת המשורר.

לאחר המלחמה, שלמה דויצ'ר חזר לארץ והחליף את שמו לשלמה דרורי.

השיר זכה לפופולריות רבה בארץ ושלמה דויצ'ר הזמין את קונסטנטין סימונוב להגיע לארץ והם השתתפו בשורת מופעים.

הטלוויזיה הרוסית - בתוכניות ארציות, וכן הטלוויזיה הישראלית (דן אלמגור) ערכו תחקירים ותיעדו את הסיפור המופלא. היום קיימים חמישה ביצועים מוכרים נוספים לשיר זה.

זיכרון ילדות ביפו

מאת: יעל רטנר - ירקונה
yaratner@gmail.com

ימים אחדים לאחר הכרזת המדינה, אני ילדה כבת 7 לומדת בכיתה א" וגרה בתל אביב (רח" חשמונאים 32, הבית עדיין עומד על תילו) אנחנו חייבים לפנות את דירתנו (השכורה) ואין לנו היכן להיות. בניית דירתנו המיועדת הופסקה עקב המלחמה. אבי, שהיה קצין בחיל המודיעין קיבל מהצבא דירה ביפו שאך זה נכבשה. עברנו לגור ביפו שהיתה אז עיר רפאים ריקה מבני אדם. שדרות ירושלים, הרחוב הראשי היה ריק, החנויות סגורות ונטושות והאנשים היחידים שנראו מידי פעם היו פצועי מלחמה, חסרי יד או רגל מבית החולים "צהלון - דאג'ני" שיצאו לרחוב לשאוף קצת אויר. גרנו בקומה השנייה של בית דו-קומתי כאשר בקומה הראשונה היתה מעבדת הצילום של חיל מודיעין. מצד מזרח היה שדה ירקות נטוש שאימי ואני היינו הולכות לשם לאסוף ירקות לארוחת הבוקר. צמוד לדירה היתה מרפסת גג מלאה בצנצנות זכוכית גדולות וקטנות ואני הייתי עומדת שם ומשליכה את הצנצנות אחת, אחת מהגגון לרחוב שם היו מתנפצות בקול רם, הקול היחידי שנשמע בעיר הזו!! הורי שהודאגו מהתופעה הזו חיפשו לי תעסוקה אחרת ולבקשתי קנו לי נדנדה שמילאה את זמני במקום הצנצנות! גרנו שם כחצי שנה. העיר התחילה להתמלא, בעיקר בעולים חדשים, המלחמה הסתיימה וכן גם בניית דירתנו, ואז עברנו אליה.

הלך לקנות טרנזיסטור

מאת: צביקה ביקל - כפר מלל

מוקף היה הפצוע בבני משפחה,

כשלפתע שאל האב
יש לך כאן טרנזיסטור
להעביר זמן עם באור?

אינך יכול כך הוא אמר
להישאר כאן מן הסתם,
והוא ירד וגם חזר
ורכש טרנזיסטור גם,

והוא בא עם המציאה
ובנפש חפצה
מסר אותה עם חיוך
לבנו הפצוע המעוך.

המשך מעמוד 6 - החירות לבחור

מ. ו-א. מהעיר הדרומית, באר-שבע, הינם סטודנטים באוניברסיטת בן גוריון. ב-7 באוקטובר היו בהכנות לקראת שנת לימודיהם השלישית. למזלם, במקרה, הם ויתרו על מסיבת המסיבות - "נובה". א. גוייס לתקופה ארוכה מאוקטובר עד אפריל. המסעדה בה עבד לפרנסתם נסגרה. מ. בשל מתח ודאגות לבן זוגה, ובשל שיבושים באוניברסיטה, התקשתה לשמור על מסגרת הלימודים. בני הזוג קיבלו הצעה מפתה מקרובי משפחה לעבור ללמוד בארה"ב, ואולי להישאר שם. לאחר לבטים רבים החליטו בלב חצוי, לנסוע. את הזוג מ. וא. פגשתי ערב עזיבתם לארה"ב. ההורים שהיו מחלוצי ההתיישבות בנגב, משפחה שורשית בעלת ערכים ואהבת המולדת, אומללים עד מאד.

למרות הכל ואף על פי... חירות הבחירה בידך - איך ואיפה תנתב את חיך.

משפחתה של י.ש. בת 4 נפשות. המלחמה החלה באמצע תהליך בניית בית חלומותיהם בקיבוץ בגליל המערבי, במועצה האזורית מטה אשר. באוקטובר, ביזמתם, החליטו לעזוב את האזור והתמקמו אצל בני משפחתם. המלחמה התארכה והם החליטו למצוא מקום במרכז הארץ שיש בו מסגרת חינוכית לשני בניהם. הם המשיכו בעבודתם מרחוק. מושב שדה ורבורג שאירח 26 משפחות מפונים קיבל אותם בזרועות פתוחות. נוצרה קהילת מפונים. התמזל מזלם והם התמקמו בבית שהתפנה והותאם לצרכיהם בעזרת מתנדבים. בתקופה הראשונה הם זכו בפינוקים רבים והתברגו היטב במקום; שותפו בחוגים ובכל שאר פעילויות המושב. חוסר השקט בצפון והעתיד המעורפל, גרם ללבטים אם לחזור לגליל המערבי אך בימים אלה הפור נפל, החליטו לחזור לביתם החדש בקיבוץ, שבינתיים בנייתו הסתיימה.

עמוד השדרה - בריאות

מאת: צביקה ביקל - כפר מלל

עמוד תקשורת
מהמוח לגוף
ומהגוף למוח,
רק לא לשכוח,

כל מערכת עצבית
עוברת שם
כל שמוטל עליך,
לנהוג נכון וגם

מפתח לאריכות ימים,
אם רק תדע לשמור,
מפתח לחיים בריאים
אם רק לצרור,

פעילות גופנית
בכל יום
חוד החנית
של גורמי השיפור והאון.

ואת לא באת ...

מאת: זוהר ארנון - כפר מעש

אפיתי לנו לחם והבאתי גם יין
לזכר ימים בהם לא ידענו עול,
שוטטנו יחפים דשדשנו במים,
ימים מאושרים עם סדקים
של שכול.

יש על השולחן יין וגם לחם
ושמן זית זך לטבול בו את הפת.
דברים ששימחנו בימים של עצב
בעיתות מצוקה בזמנים של דך.

יושבים על הדשא לוגמים מהיין
מתרפקים על עבר גם אם אפור
כשק.
חריצי הקמטים בקצוי השפתיים.
מעידים באלם על עידן שנמחק.

עמותת תפו"ח

תרבות, פנאי, ותיקים וחינוך
בישובי דרום השרון

רשימת טלפונים חשובים

מנכ"לית העמותה

מירית כץ 054-3901390

מנהלת אגף ותיקים

גלי זמיר 052-3343838

מרכז היום בנווה ימין - 09-7658357

מנהלת מרכז היום: סיגי אברבנאל 052-3200909

מיטל גלעד - עובדת סוציאלית 09-7658357

מזכירה: רותי כמרה

מועדון מכללת "דורות", כפר מעש

מנהלת: פלורה כץ 03-9080845

מועדון מכללת "הדרים", שדה ורבורג

מנהלת: רינת ויסמן 09-7481844

"קפה בשדה" לניצולי שואה, שדה ורבורג

מנהלת: אליסיה ויינגרטן 09-7481844

שירותי זהב פלוס

מנהלות קהילה:

איילה כהן 052-4546353

אליסיה ויינגרטן 053-5209259

רינת ויסמן 054-7552919

ש.י.ל דרום השרון 03-9005771

עורכת ראשית עיתון כיוון חדש

שוש ברקאי 052-2541836